

Arrest

nr. 242 796 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Namibische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 april 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2019 werd ingediend door:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): U. C. (..)

Nationaliteit: Namibië

Geboortedatum: 23.06.1988

Geboorteplaats: Windhoek

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde D. V. (..) (RR: xxxxxxxxx), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt de volgende documenten voor als bewijs dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder:

- Verklaring onder eed dd 09.09.2019 waar in staat dat betrokkene geen werk en dus geen inkomsten had. Deze verklaring is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- Attest van het Ministerie van landhervorming dd. 09.09.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit in Namibië

- Attest FIN 04968623-011 van het Ministerie van Financiën dd. 09.09.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij in regel was met alle belastinggerelateerde verplichtingen (aangiftes, betalingen e.a.). Dit geeft eerder blijk van wel degelijk vermogend te zijn en belastingen betaald te moeten hebben.

- Stortingsbewijzen van de rekening van referentiepersoon bij ING naar de First National Bank te Namibië op naam van betrokkene.

- Loonfiches referentiepersoon tewerkstelling Ambassade de la Republique de Namibië. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de meerderjarige zus van betrokkene, K. M. O. (..), en haar twee minderjarige kinderen K. M. (..) en K. (..), allen eveneens een aanvraag als descendant (ten laste) hebben ingediend in functie van referentiepersoon (OV xxxxxxxx). Dit betekent dat, als referentiepersoon haar beide meerderjarige kinderen ten laste neemt, zij niet eens meer over 100% van het leefloon beschikt, laat staan dat zij over 120% van het leefloon beschikt zoals gestipuleerd in art. 40ter. In die zin is heden niet aangetoond dat referentiepersoon de financiële draagkracht heeft om betrokkene, zijn zus en haar kinderen allen ten laste te kunnen nemen en de financiële/materiële zorg voor hen te dragen.

- Verder kunnen we opmerken dat attesten van het OCMW ontbreken waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet kan blijken dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.11.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel: schending van art. 40ter §2 en art. 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst stellen we vast dat verweerder onterecht, zonder enige juridische grondslag, voorwaarden toevoegt aan de wet:

1. De referentiepersoon zou niet de vereiste financiële draagkracht hebben omdat ze al eerder gezinshereniging deed met haar dochter en diens kinderen

Art. 40ter §2, 2de lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende (eigen onderlijning):

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op, maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Door te stellen dat de referentiepersoon niet de vereiste financiële draagkracht heeft om haar zoon ten laste te nemen omdat ze al gezinshereniging deed met haar dochter en diens twee kinderen voegt verweerder een voorwaarde toe aan de wet.

Nergens in de wet staat dat het inkomen van de referentiepersoon eerst moet verminderd worden met de (door verweerder niet nader benoemde) kosten die door de inwonende gezinsleden worden gemaakt, om dan minimum 120% van het leefloon over te houden om opnieuw te kunnen optreden als referentiepersoon voor gezinshereniging. Het aantal leden dat deel uitmaakt van een gezin staat los van de vereiste en aan te tonen 120% van het leefloon.

Mevrouw D. (..) voldeed aan de inkomensvoorwaarde want verdient meer dan 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast zoals aangetoond op basis van de bijgevoegde loonfiches.

Tot op heden is mevrouw D. (..) nog steeds tewerkgesteld op de ambassade van Namibië te Brussel.

Verzoeker wenst hierbij eveneens te verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof d.d. 26 september 2013 nr. 121/2013, B.55.2.

Overweging B.55.2. van voormeld arrest luidt als volgt:

"B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een

referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag." (eigen onderlijning)

Mevrouw D. (...) voldeed en voldoet derhalve aan de wettelijke inkomensvoorwaarde.

De bestreden beslissing schendt derhalve op dit punt artikel 40ter §2, 2de lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2. Attesten van het OCMW die moeten aantonen dat de referentiepersoon noch de verzoeker ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel zouden ontbreken

Ook hier voegt verweerder een voorwaarde toe aan de wet want vermits stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten werden aangetoond is er geen enkele reden om daarnaast nog het voorleggen van negatieve attesten van het OCMW te vragen.

Mevrouw D. (...) legde 14 loonfiches voor van september 2018 tot en met oktober 2019 waarbij ze een inkomen had in september 2018 van 1507 euro oplopend tot meer dan 1555 euro vanaf januari 2019. Zij moet bijgevolg niet aantonen dat zij niet ten laste was van het OCMW evenmin als verzoeker die gezinshereniging aanvroeg als persoon ten laste van de referentiepersoon met stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Bovendien komt men enkel in aanmerking voor ontvangst van een leefloon (sociale bijstandsstelsel voor een Belgische onderdaan die steun ontvangt van het OCMW) indien het inkomen dat de desbetreffende persoon reeds heeft lager is dan het bedrag van het leefloon. Het staat vast dat de moeder van verzoeker een inkomen heeft dat meer dan 120% van het leefloon bedraagt met een gezinslast. Verzoeker verwijst hiervoor naar de overgemaakte loonfiches.

Bijgevolg is duidelijk dat noch verzoeker noch diens moeder zouden kunnen terugvallen op een leefloon zodat de overlegging van bijkomende verklaringen hieromtrent uitgaande van het OCMW overbodig is.

Bovendien heeft mevrouw M. O. K. (...), de dochter van mevrouw D. (...) een aantal maanden gewerkt en volgt ze sinds 27 januari 2020 een 'geïntegreerde bedieningsopleiding voor anderstaligen' bij de VDAB en dit gedurende gemiddeld 35 uur per week.

3. Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met alle documenten en beschikbare informatie in het dossier.

Verder dient opgemerkt te worden dat een belangrijk document dat aantoont dat verzoeker ten laste was van zijn moeder V. D. (...) blijkbaar niet meegenomen werd in de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging, te weten het bewijs van inschrijving aan de Universiteit van Namibië van 21 november 2018 dat aantoont dat verzoeker student was en dus nog ten laste van zijn moeder.

(bijlage 3)

De moeder is overeenkomstig de Belgische wetgeving en meer bepaald overeenkomstig artikel 203. § 1 van het Burgerlijk wetboek onderhoud verschuldigd aan haar zoon.

Artikel 203 § 1 B.W. luidt als volgt:

"De ouders dienen naar evenredigheid van hun middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen. Indien de opleiding niet voltooid is, loopt de verplichting door na de meerderjarigheid van het kind."

De raadsman van verzoeker had bij het overmaken van de ontbrekende documenten op 10 februari 2020 een begeleidende brief geschreven die meer uitleg gaf over de overgemaakte documenten en daarin wordt als volgt vermeld:

"Voor de goede orde treft u eveneens in bijlage:

- Inschrijvingsattest University of Namibië in hoofde van de heer K. U. C. (...);
- Een attest vanuit Namibië dat de heer K. U. C. (...) geen onroerende goederen bezit;
- Een uittreksel strafregister in hoofde van de heer K. U. C. (...);
- Good standing certificate uitgaande van de belastingautoriteiten te Namibië;
- Politie verklaring uitgaande van de heer K. U. C. (...);
- Celibaatsattest in hoofde van de heer K. U. C. (...);
- Bewijzen van geldtransfers uitgaande van mevrouw V. D. (...) aan haar zoon, de heer K. U. C. (...) via o.a. bankoverschrijving van haar ING rekening met nummer BEx xxxxxxxxx (inclusief kopie van haar bankkaart met vermelding van haar rekeningnummer).

De heer K. U. C. (...) volgde een opleiding aan de University of Namibië en was financieel afhankelijk van de financiële steun van diens moeder.

De werkloosheidsgraad in Namibië is eveneens ontzettend hoog, met een minimum van 28 procent. Het was derhalve voor de heer K. U. C. (...) niet mogelijk om naast zijn opleiding eveneens te werken. Eveneens de achternaam van de heer K. U. C. (...) helpt eveneens niet om aan werk te geraken omdat hij niet behoort tot de regerende etnie van Namibië. Zonder de financiële hulp van diens moeder, mevrouw V. D. (...) uit België kon hij aldaar niet overleven. " (bijlage 2)

Hiermee heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden ondanks dit schrijven en alle bijhorende documenten door de Stad Geraardsbergen op 13 februari 2020 per e-mail werden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit alle overgemaakte documenten blijkt dat verzoeker nog financieel afhankelijk was van zijn moeder om in zijn onderhoud te kunnen voorzien. De moeder van verzoeker vervulde eveneens haar wettelijke onderhoudsplicht ten aanzien van haar zoon wat blijkt o.a. uit de stortingsbewijzen van de rekening van de moeder van verzoeker bij ING naar de rekening van verzoeker bij de First National Bank te Namibië. Deze stortingsbewijzen werden toegevoegd aan het dossier door verzoeker.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het verleden reeds zijn moeder in België is komen bezoeken waarvoor zijn moeder eveneens een tenlasteneming heeft ondertekend aangezien verzoeker geen eigen inkomsten had om zijn verblijf in België te bekostigen. De tenlasteneming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard op 18.10.2018. (bijlage4)

Op 14 januari 2019 legde verzoeker een aankomstverklaring af bij de gemeente Geraardsbergen. Verzoeker heeft zijn visum gerespecteerd en is tijdig teruggekeerd naar Namibië.

Op 22 augustus 2019 aanvaardde de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een tenlasteneming door de moeder van verzoeker voor diens daaropvolgend visum kort verblijf, (bijlage 4)

De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon bestond reeds in het land van herkomst zoals blijkt uit de overgemaakte documenten en de beschikbare informatie in het dossier.

Tot slot wordt het attest FIN 04968623-011, afgeleverd door het Ministerie van Financiën van 9 september 2019 op naam van verzoeker door verweerder afgedaan als een 'blijk van wel vermogend te zijn en belastingen betaald te moeten hebben'. Waarop deze subjectieve vaststelling gebaseerd is, is onduidelijk want het attest zegt niet meer of niet minder dan dat verzoeker in orde was met alle belastingverplichtingen in Namibië. Volgens verzoeker betekent de 'good standing' dat hij vrijgesteld was van het betalen van belastingen omdat hij niet werkte, hij studeerde immers.

Artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

Verzoeker legde alle wettelijk vereiste documenten binnen de vastgestelde termijn voor.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nagelaten om met alle overgemaakte documenten én de beschikbare informatie in het dossier rekening te houden.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende en de beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid.

Gezien het onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur derhalve schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoende genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 21 april 2020, ter kennis gebracht aan verzoeker op 12 mei 2020, schuldig aan schending van art. 40ter §2, art. 62 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennis van de formele motiveringsplicht of voormelde wetsbepalingen vast te stellen. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet is het voormelde artikel van toepassing op de familieleden van een Belg.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05,

Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst voor haar komst naar België.

Meerderjarige kinderen kunnen bijgevolg slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en indien die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

Ter staving van haar aanvraag heeft de verzoekende partij volgende stukken neergelegd:

- koopovereenkomst huis door de referentiepersoon via de sociale huisvestingsmaatschappij
- uittreksel uit het rijksregister waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 21 januari 2019 samenwoont met haar dochter en kleinzoon
- attest van het “Ministry of Land Reform” van Namibië van 9 september 2019 waarin geattesteerd wordt dat verzoekende partij geen eigendommen op haar naam heeft staan
- attest van het “Ministry of Home Affairs and Immigration” van Namibië van 1 juli 2019 waarin geattesteerd wordt dat verzoekende partij een Namibische onderdaan is en nooit getrouwd is
- stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij op 11 februari 2019 van 100 euro, op 14 maart 2019 van 190 euro, op 15 april 2019 van 100 euro, op 15 mei 2019 van 100 euro, op 11 juni 2019 van 100 euro, op 8 juli 2019 van 100 euro, op 9 augustus 2019 van 100 euro, op 11 september 2019 van 100 euro; samengevat in totaal acht stortingen over een periode van zeven maanden voor een totaal van 890 euro
- inschrijvingsbewijs schooljaar 2019-2020 op naam van verzoekende partij bij volwassenenonderwijs voor Nederlands tweede taal
- verklaring op eer van verzoekende partij van 9 september 2019 waarin zij attesteert dat zij geen werk heeft en vrijgesteld is van het betalen van belasting
- loonbrieven van de referentiepersoon
- verklaring van lidmaatschap CM van 1 april 2019 waarbij de referentiepersoon drie personen ten laste neemt
- attest van “Ministry of Finance” van Namibië van 9 september 2019 waarin geattesteerd wordt dat de verzoekende partij voldaan heeft aan haar belastingplicht in Namibië (weergave, betaling en andere belasting gerelateerde zaken)
- bewijs van inschrijving aan de universiteit van Namibië van 21 november 2018 voor het academiejaar 2018
- attest goed gedrag van 26 juni 2019 op naam van verzoekende partij.

2.8. Wat betreft het ten laste zijn heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing finaal geoordeeld dat: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet kan blijken dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in*

het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

2.9. Verzoekende partij is het niet eens met dit besluit. Zij wijst erop dat het bewijs dat zij in Namibië was ingeschreven als universiteitsstudent aantoonde dat zij ten laste was van haar moeder. Zij wijst op artikel 203, §1 B.W. waaruit blijkt dat de moeder onderhoud verschuldigd is aan haar zoon. Zij betoogt dat uit alle voorgelegde stukken wel degelijk de financiële afhankelijkheid van verzoekende partij ten opzichte van haar moeder blijkt.

2.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat de verwerende partij haar situatie incorrect heeft beoordeeld. De verwerende partij heeft immers vastgesteld dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde in haar land van herkomst effectief onvermogen te zijn, waardoor dus niet blijkt dat zij de facto afhankelijk is van de financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk, wanneer blijkt dat door de Belgische referentiepersoon aan een derdelander slechts zeer beperkte geldsommen worden overgemaakt – in casu betreft het slechts acht stortingen van 100 euro met inbegrip van één storting van 190 euro over een periode van zeven maanden – te oordelen dat er niet kan worden besloten dat vaststaat dat deze derdelander in de praktijk effectief ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog dat acht geldstortingen van kleine bedragen gespreid over zeven maanden het bewijs leveren dat zij reëel afhankelijk was van de referentiepersoon om in het herkomstland in haar basisbehoeften te voorzien. Het loutere feit dat zij zich op 30-jarige leeftijd in 2018 nog heeft ingeschreven aan de universiteit van Namibië doet niet anderszins besluiten. De Raad benadrukt nogmaals dat zij slechts het bewijs voorlegt van geringe geldstortingen in 2019 over een periode van zeven maanden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen is het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij als 30-jarige student op deze beperkte geldstortingen aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien. Daargelaten de vraag verder of verzoekende partij zich wel kan beroepen op artikel 203 B.W. nu blijkens de rechtsleer en rechtspraak ter zake de onderhoudsplicht van een ouder ten aanzien van een meerderjarig kind niet ongelimiteerd is, dient alleszins gesteld dat het loutere feit als zou een ouder onderhoudsplicht hebben, dit niet betekent dat het meerderjarig kind *ipso facto* behoeftig is en bijgevolg aangewezen is op de financiële of materiële ondersteuning van de ouder. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in het herkomstland. Zo brengt de verzoekende partij niks in tegen de motivering dat: *“Deze verklaring is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.”* Inderdaad blijkt dat het gaat om een verklaring van de verzoekende partij zelf zodat het geenszins onterecht is dat geoordeeld wordt dat dit een gesolliciteerd karakter heeft. Wat betreft het attest van het ministerie van financiën kan de verwerende partij ook gevolgd worden waar zij stelt dat: *“- Attest FIN 04968623-011 van het Ministerie van Financiën dd. 09.09.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij in regel was met alle belastinggerelateerde verplichtingen (aangiftes, betalingen e.a.). Dit geeft eerder blijk van wel degelijk vermogen te zijn en belastingen betaald te moeten hebben.”* Lezing van dit attest leert inderdaad dat daarin geattesteerd wordt dat verzoekende partij voldaan heeft aan haar belastingplicht zodat het geenszins kennelijk onredelijk is daaruit af te leiden dat zij wel degelijk belastingen heeft betaald en aldus vermogen is. Uit dit attest kan immers geenszins blijken dat verzoekende partij niet belastingplichtig was wegens gebrek aan inkomsten. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat *“good standing”* betekent dat zij was vrijgesteld van het betalen van belastingen omdat zij niet werkte maar studeerde wordt door geen enkel concreet gegeven ondersteund en kan ook niet afgeleid worden uit de bewoordingen van het voorgelegde attest van het ministerie van financiën dat eerder blijk geeft van het feit dat verzoekende partij wel degelijk belastingplichtig was.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij tweemaal is afgereisd naar België waarbij de referentiepersoon een tenlasteneming heeft genomen merkt de Raad op dat verzoekende partij daarmee evenmin aantoonde dat zij in het land van herkomst aangewezen was op de ondersteuning van haar Belgische moeder om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Immers moet de verzoekende partij aantonen dat zij in het land van herkomst financieel of materieel ondersteund werd door de referentiepersoon en zij deze steun ook daadwerkelijk nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien. Het loutere feit dat de referentiepersoon zich voor de verzoekende partij garant heeft gesteld voor een reis naar België toont dergelijke afhankelijkheid geenszins aan.

2.11. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante stukken over het hoofd heeft gezien. Zoals hoger aangegeven heeft het inschrijvingsbewijs aan de universiteit geen invloed op de gemaakte beoordeling inzake het ten laste zijn/onvermogen zijn. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij hierover nog specifiek had moeten motiveren in de bestreden beslissing. De argumentatie van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij is uitgegaan van incorrecte of onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.12. De vaststelling dat verzoekende partij *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”* is op zich determinerend om de aanvraag af te wijzen. De kritiek van verzoekende partij inzake de voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de attesten van het OCMW is aldus gericht tegen overtollige motivering en de eventuele gegrondheid ervan kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat dan ook geen noodzaak over te gaan tot de bespreking van deze kritiek.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER